

Kami Garcia en
Margaret Stohl

Beautiful Creatures

the house of books

Voor
Nick & Stella
Emma, May & Kate
en
al onze casters & buitenstaanders, overal.
We zijn met meer dan je denkt.

Eerste druk, mei 2010
Vierde druk, februari 2013

Eerder verschenen als
Betoverd

Oorspronkelijke titel
Beautiful Creatures

Oorspronkelijke uitgave
Little, Brown and Company, Hachette Book Group, New York.
Copyright © 2009 Kami Garcia en Margaret Stohl
Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2010 The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling: Louise Staal
Vormgeving omslag: b'IJ Barbara
Omslagbeeld: © 2012 Alcon Entertainment, LLC. All Rights Reserved
Binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3947 5
NUR 330/285
D/2013/8899/44

www.somelovesarecursed.com
www.thehouseofbooks.com

De personages en gebeurtenissen in dit boek zijn verzonnen. Elke overeenkomst met bestaande personen, levend of dood, berust op toeval. Ook namen van bestaande individuen, plaatsen of organisaties die in het boek voorkomen, zijn uitsluitend fictief bedoeld en dienen op geen enkele andere wijze geïnterpreteerd te worden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Wat voorafging

De godvergeten uithoek

Er leefden slechts twee soorten mensen in onze stad. ‘De stakkers en de vastgeroesten,’ zoals mijn vader onze burens graag indeelde. ‘De lui die zo vastzitten dat ze moeten blijven of te dom zijn om te vertrekken. Ieder ander lukt het weg te komen.’ Er bestond geen twijfel over tot welke groep mijn vader behoorde, maar ik had nooit de moed gehad hem naar het waarom te vragen. Mijn vader was schrijver en we woonden in Gatlin, Zuid-Carolina, omdat de Wates dat nu eenmaal altijd hadden gedaan sinds mijn bet-bet-bet-betovergrootvader, Ellis Wate, tijdens de Burgeroorlog streed en aan de overzijde van de Santee River sneuvelde.

Alleen noemden de mensen het hier nooit de Burgeroorlog. Iedereen jonger dan zestig jaar sprak over de Oorlog tussen de Staten en wie de zestig gepasseerd was, had het over de Oorlog van de Noordelijke Agressie, alsof het noorden op de een of andere manier het zuiden vanwege een slechte baal katoen in een Burgeroorlog had getrokken. Met iedereen bedoel ik alle mensen, behalve mijn familie. Wij noemden het wel gewoon de Burgeroorlog.

Nog een reden waarom ik niet kon wachten om hier weg te komen. Gatlin leek in niets op de stadjes die je in films zag, tenzij de film zo’n vijftig jaar geleden was gemaakt. Onze stad lag te ver van Charleston voor een Starbucks of een McDonald’s. Wij hadden alleen maar een Dar-ee Keen, omdat de voorname heren te gierig waren geld op tafel te leggen voor een nieuwe set letters

toen ze de Dairy King kochten. De bibliotheek had nog altijd een kaartencatalogus, de middelbare school nog steeds schoolborden en ons gemeentelijk zwembad was Lake Moultrie, warm bruin water met alles wat je daarin tegenkomt. Voor een film, die op dat moment dan ook op dvd uitkwam, kon je naar de Cineplex, maar dan moest je naar Summerville liften, vlak bij de gemeentelijke universiteit. De winkels lagen op Main, de villa's aan de rivier, en verder woonde iedereen ten zuiden van Route 9, waarvan het wegdek uit elkaar viel tot een brokkelig betonnen stoppelveld – rampzalig om op te lopen, maar ideaal om agressieve buidelrat-ten mee te bekogelen. Dat zag je nou nooit in films.

Gatlin was een pretenteloze stad. Gatlin was Gatlin, meer niet. De burens hielden vanaf hun veranda in de ondraaglijke hitte de buurt in de gaten, badend in het zweet en duidelijk in zicht voor iedereen. Maar dat was nergens voor nodig. Er veranderde toch nooit iets. Morgen begon de school weer, mijn tweede jaar op Stonewall Jackson High en ik wist nu al hoe het jaar eruit zou zien – waar ik zou zitten, met wie ik zou praten, de grappen en grollen, de meisjes, wie waar zou parkeren.

Er gebeurde nooit iets verrassends in Gatlin. We waren praktisch het epicentrum van de godvergeten uithoek.

Of liever gezegd, dat dacht ik toen ik op de laatste dag van de zomervakantie mijn beduimelde exemplaar van *Slaughterhouse-Five*¹ dichtsloeg, mijn iPod uitklikte en het licht uitdeed.

Uiteindelijk wordt duidelijk dat ik er helemaal naast zat.

Er was een vloek.

Er was een meisje.

En op het eind

was er een graf.

Ik heb het geen moment zien aankomen.

2 september

Voortdromen

Ik viel.
Ik zweefde in een vrije val door de lucht.

Ethan!

Ze riep me en alleen al door het geluid van haar stem sloeg mijn hart op hol.

Help me!

Ook zij viel. Ik strekte mijn arm uit en probeerde haar vast te grijpen, maar het enige wat ik in mijn handen had was lucht. Er was geen grond onder mijn voeten en ik klauwde in de modder. Onze vingertoppen raakten elkaar aan en in de duisternis zag ik groene vonken.

Toen glipte ze door mijn vingers, en ik voelde niets anders dan verlies.

Citroenen en rozemarijn. Ik kon haar ruiken, zelfs op dat moment.

Maar ik kon haar niet vastpakken.

En ik kon niet leven zonder haar.

Ik schoot overeind en probeerde weer op adem te komen.

‘Ethan Wate! Wakker worden! Ik wil niet dat je op je eerste schooldag te laat komt.’ Ik kon Amma van beneden horen roepen.

Mijn ogen focusten zich op een flauw lichtpunt in de duisternis.

In de verte hoorde ik het zwakke getik van de regen tegen de oude rolluiken van ons plantagehuis. Zo te horen regende het. Zo te zien was het ochtend. En als het goed was, was ik in mijn slaapkamer.

In mijn kamer was het heet en vochtig, van de regen. Waarom stond mijn raam open?

Mijn hoofd tolde. Ik liet me terugvallen op het bed en de droom vervaagde langzaam, net als alle andere keren. Ik was veilig in mijn kamer, in ons eeuwenoude huis, in hetzelfde krakende mahoniehouten bed waarin zes generaties van de Wate-familie vermoedelijk voor mij hadden geslapen, waar mensen niet door zwarte gaten van modder vielen en er eigenlijk nooit iets schokkends gebeurde.

Ik staarde naar het gepleisterde plafond, dat in de kleur van de lucht was geschilderd om de houtbijen ervan te weerhouden zich er te nestelen. Wat was er met mij aan de hand?

Ik had deze droom nu al maanden. Hoewel ik me de droom nooit helemaal kon herinneren, was het deel dat terugkwam altijd hetzelfde. Het meisje viel. Ik viel. Ik moest volhouden, maar ik kon het niet. Als ik losliet, zou haar iets vreselijks overkomen. Maar dat was juist het probleem. Ik mocht haar niet loslaten. Ik mocht haar niet verliezen. Het was alsof ik verliefd op haar was geworden, ook al kende ik haar niet. Een soort liefde vóór de eerste ontmoeting.

Wat nogal belachelijk leek, want ze was maar een meisje in een droom. Ik wist niet eens hoe ze eruitzag. Ik had deze droom nu al maanden achter elkaar, maar al die keren had ik nooit haar gezicht gezien, of ik kon het me niet herinneren. Het enige wat ik me herinnerde, was hetzelfde misselijkmakende gevoel dat me elke keer overviel als ik haar verloor. Ze glipte door mijn vingers en mijn maag draaide zich om – zoals je je voelt wanneer je in een achtbaan zit en het wagentje een enorme duikvlucht maakt.

Vlinders in je buik. Dat was zo'n krankzinnige metafoor. Het had meer weg van een zwerm moordlustige wespen.

Misschien zou het weggaan, of misschien moest ik gewoon

even douchen. Mijn oordopjes hingen nog steeds om mijn nek, en toen ik omlaag keek naar mijn iPod zag ik een nummer dat me niets zei.

Zestien Manen.

Wat was dat? Ik klikte erop en de melodie kwam me erg bekend voor. Hoewel ik de stem niet kon plaatsens, had ik het gevoel dat ik deze eerder had gehoord.

*Zestien manen, zestien jaren
Zestien van je diepste angsten
Zestien keer droomde je mijn tranen
Vallend, vallend door de jaren...*

Het klonk somber, huiveringwekkend – bijna hypnotiserend.

‘Ethan Lawson Wate!’ hoorde ik Amma boven de muziek uit roepen.

Ik zette mijn iPod uit, ging rechtop in bed zitten en gooide de dekens van me af. Het leek alsof mijn lakens vol met zand zaten, maar ik wist beter.

Het was modder. En onder mijn vingernagels zat zwarte vastgekoekte modder, net als de laatste keer dat ik deze droom had.

Ik verfrommelde het laken en propte het in de wasmand onder de muffe sporttrui die ik er gisteren in had gegooid. Ik liep de douche in en probeerde het van me af te zetten toen ik mijn handen schoon schrobde, en de laatste duistere delen van mijn droom door het afvoerputje wegspoelden. Zolang ik er niet meer aan dacht, was het ook niet gebeurd. Zo ging ik de afgelopen paar maanden vaak met dingen om.

Maar niet als het om haar ging. Ik kon er niets aan doen. Zij was altijd in mijn gedachten. Dezelfde droom speelde zich steeds opnieuw af, ook al wist ik niet wat ik ermee moest. Dit was dus mijn geheim, verder had ik niets bijzonders te vertellen. Ik was zestien en ik werd verliefd op een meisje dat niet bestond. En ik begon stilaan te twijfelen of ik ze nog wel allemaal op een rij had.

Het maakte niet uit hoe hard ik ook schrobde, mijn hart bleef

als een razende tekeergaan. En door de geur van de zeep en de shampoo heen rook ik het nog steeds. Vaag, maar ik wist dat de geur er was.

Citroenen en rozemarijn.

Ik liep de trap af naar de geruststellende onveranderlijkheid van alles. Amma zette hetzelfde oude blauwwitte bord van Chinees porselein voor me op de ontbijttafel – mijn moeder noemde het drakenaardewerk – met gebakken eieren, bacon, geroosterd brood met boter en gort. Amma was onze huishoudster, eigenlijk meer een soort oma voor mij, hoewel ze slimmer en ook wat knorriger was dan mijn echte oma. Amma had mij min of meer opgevoed en ze zag het als haar persoonlijke missie ervoor te zorgen dat ik nog een paar centimeter groter werd, ook al was ik al een meter achtentachtig. Die ochtend verging ik vreemd genoeg van de honger, alsof ik een week niets had gegeten. Ik proppte een ei en twee plakken bacon naar binnen en voelde me gelijk een stuk beter. Ik keek haar grijnzend aan met mijn mond vol.

‘Ik kan niet alles op hoor, Amma. Het is mijn eerste schooldag.’ Ze zette met een wilde beweging een enorm glas jus d’orange en een nog groter glas melk – volle melk, het enige soort dat we hier drinken – voor mijn neus neer.

‘Is er geen chocolademelk meer?’ Ik dronk chocolademelk zoals sommige mensen cola of koffie naar binnen goten. Zelfs ’s ochtends hunkerde ik al naar mijn volgende suikerbom.

‘A.A.N.P.A.S.S.E.N.’ Amma had voor alles een kruiswoordraadsel, hoe langer hoe beter, en ze gebruikte ze graag. Zoals zij de woorden letter voor letter voor je spelde, leek het elke keer weer alsof ze je een draai om je oren gaf. ‘Met andere woorden, wen er maar aan. En denk maar niet dat je een voet buiten de deur zet voordat je je melk hebt opgedronken.’

‘Ja, mevrouw.’

‘Ik zie dat je je netjes hebt aangekleed.’ Dat had ik niet. Ik had een spijkerbroek en een volwassen T-shirt aangetrokken, zoals ik meestal droeg. Elke dag met een andere opdruk; vandaag stond er

‘Harley Davidson’ op. En ik droeg dezelfde zwarte Chuck Tayler-basketbalschoenen waar ik al drie jaar op liep.

‘Ik dacht dat je je haar zou laten knippen.’ Het klonk als een verwijt, maar ik hoorde wat er echt achter zat: oprechte genegenheid.

‘Wanneer heb ik dat gezegd?’

‘Wist je niet dat de ogen de vensters van de ziel zijn?’

‘Misschien wil ik niet dat iedereen bij mij naar binnen kan kijken.’

Amma strafte me met nog een bord bacon. Ze was nauwelijks groter dan een meter vijftig en vermoedelijk zelfs ouder dan het drakenaardewerk, hoewel zij elke verjaardag weer volhield dat ze drieënvijftig werd. Maar Amma was allesbehalve een zachtaardige oude dame. Zij had bij ons de touwtjes in handen.

‘Goed dan, maar haal het niet in je hoofd om met natte haren in dit weer naar buiten te lopen. Die storm belooft niets goeds. Het lijkt wel alsof de wind door een enorme zwieper totaal op hol is geslagen en op een dag zoals vandaag houdt dat niet op. Hij doet wat hij wil.’

Ik rolde met mijn ogen. Amma had zo haar eigen kijk op dingen. Wanneer ze zo’n bui had, zei mijn moeder altijd dat haar zwarte kijk op het leven de kop opstak. Geloof en bijgeloof liepen door elkaar, zoals dat alleen maar in het zuiden kan. Zodra Amma in een zwartgallige bui raakte, kon je maar beter bij haar uit de buurt blijven. Net zoals het op dat moment beter was haar amuletten op de vensterbanken te laten liggen en haar zelfgemaakte poppen in de laden waarin zij ze bewaarde.

Ik schoof nog een volle vork met ei naar binnen en eindigde mijn kampioensontbijt met eieren, jam en bacon, die ik allemaal op een geroosterde boterham kwakte. Toen ik zoveel mogelijk in mijn mond propte, wierp ik uit gewoonte een vluchtige blik op de hal. De deur van mijn vaders studeerkamer was al dicht. Mijn vader schreef ’s nachts en sliep overdag op de oude bank in zijn kamer. Dat deed hij zo sinds mijn moeder afgelopen april was overleden. Hij zou net zo goed een vampier kunnen zijn; dat zei mijn tante Caroline toen zij die lente bij ons logeerde. Waarschijn-

lijk had ik tot morgen mijn kans gemist om hem te zien. Als die deur eenmaal dicht was, ging hij niet meer open.

Ik hoorde een schreeuw vanaf de straat. Link. Ik greep mijn morgens zwarte rugzak en rende de deur uit, de regen in. Het kon net zo goed zeven uur 's avonds zijn als zeven uur in de ochtend, zo donker was de lucht. Het was nu al een paar dagen aan het spoken.

Links auto, het Wrak, stond met pruttelende motor en blèrende muziek in de straat te wachten. Al vanaf de kleuterschool reed ik elke dag met Link naar school; toen we beste vrienden werden nadat hij mij in de bus de helft van zijn cakeje had gegeven. Later kwam ik erachter dat het op de grond was gevallen. Hoewel wij deze zomer allebei ons rijbewijs hadden gehaald, was Link de enige met een auto, tenminste wat voor een auto moest doorgaan.

In ieder geval overstemde het Wrak het geraas van de storm.

Amma stond op de veranda, met haar armen afkeurend over elkaar geslagen.

‘Zet die muziek hier niet zo hard, Wesley Jefferson Lincoln. Denk niet dat ik je moeder niet bel om haar te vertellen wat je de hele zomer in de kelder uitspookte toen je negen was.’

Link kromp ineen. Niet veel mensen noemden hem bij zijn volledige naam, behalve zijn moeder en Amma. ‘Ja, mevrouw.’ De hordeur sloeg met een klap dicht. Hij lachte, gaf flink gas en de banden gierden op het natte asfalt toen we de stoep afschoten. Alsof we op de vlucht sloegen, eigenlijk zoals hij altijd reed. Alleen ontsnapten we nooit.

‘Wat heb je in mijn kelder uitgespookt toen je negen was?’

‘Wat heb ik níét gedaan in jouw kelder toen ik negen was?’ Link zette de muziek zachter, maar goed ook, want het was niet om aan te horen en hij stond op het punt mij te vragen wat ik ervan vond, zoals hij elke dag deed. De tragedie van zijn band, Who Shot Lincoln, was dat niemand eigenlijk een instrument kon bespelen of kon zingen. Toch had hij het er altijd alleen maar over dat hij wilde drummen en na het eindexamen naar New York wilde verhuizen, en over platencontracten, waarvan waarschijnlijk nooit sprake zou zijn. En met waarschijnlijk bedoel ik dat hij

nog eerder geblinddoekt en dronken een driepunter zou scoren vanaf het parkeerterrein bij het gymnastieklokaal.

Link was niet van plan om te gaan studeren, maar hij lag nog altijd op mij voor. Hij wist wat hij wilde, zelfs al was hij nog ver van zijn doel verwijderd. Tot dusver had ik slechts een schoenen-doos vol met brochures van universiteiten die ik niet aan mijn vader kon laten zien. Het maakte me niet uit wat voor universiteiten het waren, zolang ze maar op zijn minst duizend kilometer van Gatlin lagen.

Ik wilde niet zo eindigen als mijn vader, wilde niet wonen in hetzelfde huis, in hetzelfde stadje waarin ik was opgegroeid, met dezelfde mensen die er nog nooit van hadden gedroomd hoe ze hier konden weggkomen.

Aan beide kanten van de straat stonden oude victoriaanse huizen, bijna nog net zo als toen ze meer dan honderd jaar geleden werden gebouwd. Mijn straat heette Cotton Bend, omdat deze oude huizen vroeger een lange rij langs de kilometerslange katoenvelden van de plantages vormden. Nu lagen ze nog slechts aan Route 9, wat zo ongeveer het enige was dat hier ooit was veranderd.

Ik graaide een uitgedroogde donut uit de doos die op de vloer van de auto stond. ‘Heb jij gisteravond soms een vreemd nummer op mijn iPod gezet?’

‘Welk nummer? Wat vind je hiervan?’ Link zette zijn laatste demo harder.

‘Volgens mij moet er nog wel het een en ander aan bijgeschaafd worden. Net als bij je andere nummers.’ Het was zo ongeveer hetzelfde wat ik elke dag zei.

‘Ja, oké hoor, aan jouw gezicht moet ook nog wel het een of ander gebeuren als ik jou een knal voor je kanis geef.’ En dat was niet veel anders dan wat hij elke dag zei.

Ik liet mijn vingers over de afspeellijst glijden. ‘Het nummer heette volgens mij *Zestien Manen*, of zoiets.’

‘Ik heb geen idee waar je het over hebt.’ Ik kon het niet vinden. Het nummer was verdwenen, maar ik had het vanochtend toch echt gehoord. En ik wist zeker dat ik het me niet verbeeldde, want het speelde nog steeds door mijn hoofd.

‘Als je naar een liedje wilt luisteren, zal ik je een nieuwe laten horen.’ Link boog zijn hoofd voorover om het nummer op te zoeken.

‘Hé man, let op de weg, ja.’

Maar hij keek niet op en vanuit mijn ooghoek zag ik een vreemde auto naast ons...

Even losten de geluiden van de weg, de regen en Link op in een stilte en het was alsof alles in slow motion bewoog. Ik kon mijn ogen niet van de auto afhouden. Het was alleen een gevoel, niet iets wat ik kon beschrijven. En toen passeerde de auto ons en draaide weg.

Ik kende de auto niet. Ik had hem nooit eerder gezien. Je kunt je niet voorstellen hoe ondenkbaar dat is, want ik kende alle auto’s in de stad. In deze tijd van het jaar waren er geen toeristen. Ze keken wel uit in het orkaanseizoen.

De auto was lang en zwart, zoals een lijkwagen. Eigenlijk was ik er bijna zeker van dat het een lijkwagen was.

Misschien was het een voorteken. Misschien zou dit een nog groter rampjaar worden dan ik dacht.

‘Hier is het. *Black Bandana*. Met dit nummer breek ik door.’

Toen Link opkeek, was de auto al verdwenen.